Lietas arhīva Nr. KA04-0163-18/11
ECLI:LV:RAT:2018:1114.11354034914.2.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2018.gada 14.novembrī

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija:
tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese Inese Laura Zemīte,
tiesnese Brigita Būmeistere,
tiesnesis Aivars Uminskis,
piedaloties prokurorēm Lāsmai Zebuliņai, Signei Dombrovskai

izskatīja atklātā tiesas sēdē apelācijas kārtībā krimināllietu /pers. F/, personas kods /personas kods/, apsūdzībā saistībā ar apsūdzētā /pers. F/ aizstāvja Egona Rusanova apelācijas sūdzību un cietušās /pers. H/ un cietušās OU /Nosaukums A/, reģ.nr. pilnvaroto pārstāvju Oskara Rodes un Jāņa Rozenberga apelācijas sūdzību par Rīgas rajona tiesas 2017.gada 2.jūnija spriedumu.

Aprakstošā daļa

Ar Rīgas rajona tiesas 2017.gada 2.jūnija spriedumu /pers. F/ atzīts par vainīgu:

- Krimināllikuma 185.panta pirmajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar naudas sodu piecu minimālo mēnešalgu apmērā jeb 1900 EUR (viens tūkstotis deviņi simti *euro*);

- Krimināllikuma 168.[1]pantā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā, kas izdarīts 2014.gada 24.decembrī, un sodīts ar naudas sodu četru minimālo mēnešalgu apmērā jeb 1520 EUR (viens tūkstotis pieci simti divdesmit *euro*);

- Krimināllikuma 168.[1]pantā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā, kas izdarīts 2015.gada 18.maijā, un sodīts ar naudas sodu piecu minimālo mēnešalgu apmērā jeb 1900 EUR (viens tūkstotis deviņi simti *euro*);

- Krimināllikuma 168.[1]pantā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā, kas izdarīts 2015.gada 12.jūlijā, un sodīts ar naudas sodu sešu minimālo mēnešalgu apmērā jeb 2280 EUR (divi tūkstoši divi simti astoņdesmit *euro*).

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo pēc noziedzīgo nodarījumu kopības, daļēji saskaitot piespriestos sodus, sods /pers. F/ noteikts – naudas sods desmit minimālo mēnešalgu apmērā jeb 3800 EUR (trīs tūkstoši astoņi simti *euro*), uzliekot par pienākumu naudas sodu valsts labā samaksāt 30 dienu laikā pēc nolēmuma spēkā stāšanās Valsts kases speciālā kontā un maksājuma apliecinošu dokumentu iesniedzot Rīgas rajona tiesā.

/pers. F/ piemērotais drošības līdzeklis – uzturēšanās noteiktā vietā – atstāts negrozīts.

Cietušās/pers. K/ kaitējuma kompensācija pieteikums apmierināts.

Piedzīts no /pers. F/ par labu /pers. H/ 460 EUR (četri simti sešdesmit *euro*).

Cietušā OU /Nosaukums A/ kaitējuma kompensācija pieteikums apmierināts.

Piedzīts no /pers. F/ par labu OU /Nosaukums A/ 1989,14 EUR (viens tūkstotis deviņi simti astoņdesmit deviņi *euro* 14 centi).

Izlemts jautājums par lietiskajiem pierādījumiem.

No pirmās instances tiesas sprieduma izriet, ka /pers. F/ izdarīja Krimināllikuma 185.panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, tas ir, izdarīja svešas mantas tīšu bojāšanu.

/pers. F/ 2014.gada 16.oktobrī ap plkst.2.30 ar mērķi kaitēt /pers. H/, aizbrauca līdz /pers. H/ dzīves vietai /adrese/, pārlīda pāri žogam, piegāja pie Igaunijas kompānijai OU /Nosaukums A/ piederošās un /pers. H/ lietošanā esošās automašīnas Porshe, ar Igaunijas valsts reģistrācijas numuru /Nr/, kas atradās mājas pagalmā. Ar nodomu, kas vērsts uz svešas mantas tīšu bojāšanu, apzinoties, ka tiks bojāta automašīna, tīši uzlika uz automašīnas motora pārsega bērnu velosipēdu un bruģa attīrīšanas iekārtu, kas atradās turpat pagalmā, pēc tam no noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas vietas aizgāja.

/pers. L/ darbību rezultātā uz minētās automašīnas motora pārsega, 1235,89 EUR vērtībā, radās ne mazāk kā divas rievas, tādējādi tika sabojāts automašīnas motora pārsegs un Igaunijas kompānijai OU /Nosaukums A/ nodarīts materiāls kaitējums 413,68 EUR apmērā, kas sastāv no remonta izdevumiem.

Tāpat no pirmās instances tiesas sprieduma izriet, ka /pers. F/ izdarīja Krimināllikuma 168.[1]pantā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, tas ir, ļaunprātīgi nepildīja nolēmumu par pagaidu aizsardzību pret vardarbību.

Ar Rīgas rajona tiesas 2014.gada 20.novembra lēmumu Nr. 3-12/0186/13 par pagaidu aizsardzību pret vardarbību, /pers. F/ saskaņā ar Civilprocesa likuma 250.[47] panta pirmās daļas 5. un 6.punktu tika noteikti pagaidu aizsardzības līdzekļi pret vardarbību, tajā skaitā aizliegums jebkurā veidā sazināties ar /pers. H/, kā arī aizliegums, izmantojot citu personu starpniecību, organizēt satikšanos vai jebkādā veida sazināšanos ar /pers. H/. Ar minēto lēmumu 2014.gada 28.novembrī Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Saulkrastu iecirknī /pers. F/ tika iepazīstināts un viņam tika izskaidroti rīcības ierobežojumi un atbildība par iepriekš minētā lēmuma nepildīšanu, tādējādi viņam bija zināmi noteiktie ierobežojumi un atbildība par to pārkāpšanu.

Taču neskatoties uz to, /pers. F/, ļaunprātīgi, pārkāpjot tiesas uzliktos pienākumus – aizliegumu jebkādā veidā sazināties ar /pers. H/, 2014.gada 24.decembrī plkst.17.25, 17.26 (2 gab.), 17.32, 17.33, 17.35., 17.36, 17.38 (2 gab.), 17.39 (2 gab.), 17.40 (2 gab.), 17.41 (2 gab.), 17.42 (2 gab.), 17.50 (2 gab.), 17.54, 17.55, 17.56, 17.57, 18.02 (3 gab.), 18.03, 18.05, 18.07, 18.13, 18.14, 18.15, 18.18 (3 gab.), 18.19, 18.20, 18.21 (2 gab.), 18.22, 18.24 (3 gab.) 18.25 nosūtīja aizskarošas īsziņas /pers. H/ uz viņas tālruņa numuru /nr/, izmantojot tālruņa numuru /nr/.

Tāpat no pirmās instances tiesas sprieduma izriet, ka /pers. F/ izdarīja Krimināllikuma 168.[1]pantā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, tas ir, ļaunprātīgi nepildīja nolēmumu par pagaidu aizsardzību pret vardarbību.

Ar Rīgas rajona tiesas 2014.gada 20.novembra lēmumu Nr. 3-12/0186/13 par pagaidu aizsardzību pret vardarbību, /pers. F/ saskaņā ar Civilprocesa likuma 250.[47] panta pirmās daļas 5. un 6.punktu tika noteikti pagaidu aizsardzības līdzekļi pret vardarbību, tajā skaitā aizliegums jebkurā

veidā sazināties ar /pers. H/, kā arī aizliegums, izmantojot citu personu starpniecību, organizēt satikšanos vai jebkādā veida sazināšanos ar /pers. H/. Ar minēto lēmumu 2014.gada 28.novembrī Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Saulkrastu iecirknī /pers. F/ tika iepazīstināts un viņam tika izskaidroti rīcības ierobežojumi un atbildība par iepriekš minētā lēmuma nepildīšanu, tādējādi viņam bija zināmi noteiktie ierobežojumi un atbildība par to pārkāpšanu.

Taču, neskatoties uz to, /pers. F/, ļaunprātīgi, pārkāpjot tiesas uzliktos pienākumus – aizliegumu jebkurā veidā sazināties ar /pers. H/, 2015.gada 18.maijā apmēram plkst.20.02 telefoniski sazinājās ar /pers. H/, zvanot no mobilā telefona ar abonenta numuru /nr/ uz /pers. H/ mobilo telefonu ar abonenta numuru /nr/ un sarunājoties ar /pers. H/ laika posmā apmēram no plkst.20.02 līdz plkst.20.14.

Tāpat no pirmās instances tiesas sprieduma izriet, ka /pers. F/ izdarīja Krimināllikuma 168.[1]pantā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, tas ir, ļaunprātīgi nepildīja nolēmumu par pagaidu aizsardzību pret vardarbību.

Ar Rīgas rajona tiesas 2014.gada 20.novembra lēmumu Nr. 3-12/0186/13 par pagaidu aizsardzību pret vardarbību, /pers. F/ saskaņā ar Civilprocesa likuma 250.[47] panta pirmās daļas 5. un 6.punktu tika noteikti pagaidu aizsardzības līdzekļi pret vardarbību, tajā skaitā aizliegums jebkurā veidā sazināties ar /pers. H/, kā arī aizliegums, izmantojot citu personu starpniecību, organizēt satikšanos vai jebkādā veida sazināšanos ar /pers. H/. Ar minēto lēmumu 2014.gada 28.novembrī Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Saulkrastu iecirknī /pers. F/ tika iepazīstināts un viņam tika izskaidroti rīcības ierobežojumi un atbildība par iepriekš minētā lēmuma nepildīšanu, tādējādi viņam bija zināmi noteiktie ierobežojumi un atbildība par to pārkāpšanu.

Taču neskatoties uz to, /pers. F/, ļaunprātīgi, pārkāpjot tiesas uzliktos pienākumus – aizliegumu jebkurā veidā sazināties ar /pers. H/, 2015.gada 12.jūlijā plkst.22.58. 22.59 un 23.10. veica trīs zvanus no mobilā telefona ar abonenta numuru /nr/ uz /pers. H/ mobilo telefonu ar abonenta numuru /nr/, tādējādi telefoniski sazinājās ar /pers. H/ laika posmā apmēram no plkst.23.10 līdz plkst.23.20.

Par pirmās instances tiesas spriedumu apsūdzētā /pers. F/ aizstāvis Egons Rusanovs iesniedza apelācijas sūdzību, kurā lūdz atcelt Rīgas rajona tiesas 2017.gada 2.jūnija notiesājošo spriedumu pilnībā un taisīt jaunu – /pers. F/ attaisnojošu spriedumu.

Apsūdzētā aizstāvis uzskata, ka pirmās instances tiesa lietā iegūtos pierādījumus novērtējusi neobjektīvi un neatbilstoši faktiskajiem apstākļiem.

Par Krimināllikuma 185.panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

Apelācijas sūdzībā aizstāvis nepiekrīt tiesas secinājumam, ka ārpus saprātīgām šaubām ir pierādīta automašīnas motora pārsega bojāšana un cēloņsakarība notikušajam ar /pers. F/ darbībām.

Neapšaubot skrāpējumu vai citādu defektu esību uz OU /Nosaukums A/ automašīnas motora pārsega remonta aprēķina veikšanas brīdī, kas sastādīts 2015.gada 12.janvārī, aizstāvis norāda, ka lietā nav pierādījumu par automašīnas stāvokli tieši pēc 2016.gada 16.oktobra notikumiem un spriedumā nav vērtēti aizstāvības argumenti par šaubu esību, ka skrāpējumi uz automašīnas virsbūves radušies pēc notikušā 2014.gada 16.oktobrī līdz automašīnas apskatei.

Aizstāvis apelācijas sūdzībā analizē pierādījumus un uzskata, ka SIA "/pers. N/" remonta aprēķins arī izraisa šaubas, vai bojājumi automašīnai ir radušies 2014.gada 16.oktobrī /pers. F/ rīcības rezultātā vai iegūti citādā veidā pēc notikušā minētajā datumā. Tāpat aizstāvis apšauba liecinieku /pers. H/ un /pers. O/ liecību ticamību, jo viņa ieskatā ziņas, ko snieguši liecinieki ir pretrunīgas, kas neapstiprinās ar citiem pierādījumiem lietā.

Tāpat aizstāvis apstrīd tiesas secinājumu, ka skrāpējumi uz automašīnas motora pārsega atzīstami par bojājumu Krimināllikuma 185.panta izpratnē, un uzskata, ka /pers. F/ darbībās nav konstatējama Krimināllikuma 185.panta pirmās daļas objektīvā puse, jo šāda virsbūves defekta dēļ automašīnu var pilnvērtīgi izmantot pēc mantas nozīmes bez atbilstoša remonta.

Aizstāvis apelācijas sūdzībā norāda, ka /pers. F/ darbībās nav konstatējama arī noziedzīgā nodarījuma subjektīvā puse un norāda uz tiesību doktrīnā noteikto, ka Krimināllikuma 185.panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu var izdarīt tikai ar tiešu nodomu. Spriedumā nav definēts /pers. F/ nodoma veids, kā arī motivēti nav noraidīti aizstāvības argumenti par tieša nodoma neesību šajā noziedzīgajā nodarījuma. Aizstāvis norādījis, ka /pers. F/ darbībās nav konstatējams tieša nodoma gribas moments attiecībā pret kaitīgajām sekām, jo /pers. F/ tiesā, atzīstot savas faktiskās darbības par bērnu velosipēda un bruģa attīrīšanas iekārtas uzlikšanu uz automašīnas motora pārsega, noliedzis nodomu sabojāt automašīnu. Uz tieša nodoma neesību norāda arī apsūdzētā /pers. F/ darbības, jo no ziņām video ierakstā redzams, ka priekšmetus viņš liek uzmanīgi un lēnām.

Apelācijas sūdzībā aizstāvis apstrīd arī spriedumā pilnībā atzīto OU /Nosaukums A/ materiālās kaitējuma kompensācijas apmēra pamatotību, un uzskata, ka no apsūdzētā piedzīti neadekvāti lieli cietušā izdevumi par advokāta atlīdzību, kas pēc būtības ir pielīdzināms papildu sodam.

Aizstāvība uzskata, ka krimināllietas materiālos nav ziņu par OU /Nosaukums A/ juridiskās palīdzības sniedzēja veiktajiem darbiem kriminālprocesā, to sarežģītību, kas nosaka advokāta stundas likmi. Spriedumā, piedzenot no apsūdzētā cietušā pieteikto kaitējuma kompensāciju, nav pamatojuma, kāpēc tiesa atzīst par atbilstošu un samērīgu advokāta noteikto stundas likmi, kā arī bija jāpamato nostrādāto stundu apmērs, atsaucoties uz Augstākās tiesas 2013.gada 24.septembra lēmumā SKK-345/2013 norādīto par motivētu pamatojumu nolēmumā, ar ko šādi izdevumi par juridiskās palīdzības sniegšanu un pārstāvību lietā apstiprinās.

Tāpat apelācijas sūdzībā aizstāvis salīdzina cietušā izdevums par advokāta atlīdzību ar valsts nodrošinātās juridiskās palīdzības izdevumiem un to piedziņu kriminālprocesā ar izdevumiem un piedziņu par advokāta palīdzību Civilprocesā un likuma "Par izziņas iestādes, prokuratūras vai tiesas nelikumīgas vai nepamatotas rīcības rezultātā nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas" kārtībā, saskatot nevienlīdzību un cietušo diskrimināciju, kuri sava mantiskā stāvokļa dēļ nav spējīgi atļauties labi apmaksātus zvērinātus advokātus.

Aizstāvis uzskata, ka pēc analoģijas ar Ministru kabineta noteikumiem Nr.1439 "Noteikumi par valsts nodrošinātās juridiskās palīdzības apjomu, samaksas apmēru, atlīdzināmiem izdevumiem un to izmaksas kārtība" par stundu likmi OU /Nosaukums A/ kaitējuma kompensācijas apmērs par advokāta sniegto juridisko palīdzību 10 stundu garumā būtu apmierināms 300 EUR.

Apelācijas sūdzībā arī minēts, ka tiesa spriedumā nav norādījusi motīvus aizstāvības iebildumiem par cietušā kaitējuma kompensācijas pamatojumu par remonta aprēķinā norādītajām izmaksām, ņemot vērā pastāvošās šaubas par automašīnas bojājumu rašanās laiku pēc 2014.gada 16.oktobra notikumiem, ņemot vērā remonta aprēķina izgatavošanas laiku – vairākus mēnešus pēc notikuma – 2015.gada 12.janvārī, ņemot vērā automašīnas nodošanu SIA /Nosaukums N/ rīcībā 2014.gada novembrī, kā to norādīja cietusī /pers. H/ savās liecībās.

Ņemot vērā minēto, aizstāvis uzskata, ka pirmās instances tiesas spriedums šajā daļā ir nelikumīgs, jo tiesa ne tikai nepareizi kvalificējusi noziedzīgo nodarījumu, bet arī pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 527.panta otrās daļas 2.punkta pārkāpumu, notiesājoš a sprieduma motīvu daļā nenorādot argumentāciju, kāpēc tā noraidījusi citus pierādījumus.

Par Krimināllikuma 168.[1]pantā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

Apelācijas sūdzībā, analizējot Krimināllikuma 168.[1] pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāvu, aizstāvis secina, ka likumdevējs nolēmuma par aizsardzību pret vardarbību nepildīšanu atzinis par krimināli sodāmu tikai tad, ja persona rīkojusies ļaunprātīgi. Aizstāvis uzskata, ka spriedumā nav norādīts neviens apsvērums, kādēļ visos trīs noziedzīgajos nodarījumos pēc šī panta /pers. F/ rīcība būtu atzīstama par ļaunprātīgu tiesas nolēmuma par

pagaidu aizsardzības pret vardarbību nepildīšanu.

Nodarījumā, kas izdarīts 2014.gada 24.decembrī aizstāvis uzskata, ka /pers. F/ nav rīkojies ļaunprātīgi, jo pirmās instances tiesā iesniegtie pierādījumi, izdrukas no viltus profiliem sociālajos tīklos, no elektroniskajām vēstulēm un citi aizstāvības iesniegtie dokumenti, apstiprina faktu, ka /pers. F/ uz viņam inkriminēto rīcību izprovocējusi /pers. H/, publiski un privāti paužot savu negatīvo attieksmi pret apsūdzēto, publicējot diskreditējoša un apkaunojoša rakstura ziņas un attēlus. To norādījis arī /pers. F/, ka tieši šīs cietušās /pers. H/ darbības bija patiesais cēlonis apsūdzētā rīcībai 2014.gada 24.decembrī, sūtot īsziņas viņai. Aizstāvis nepiekrīt tiesas secinājumam, ka /pers. H/ nav provocējusi /pers. F/, jo spriedumā nav motivācijas, kādēļ tiesa izdarījusi šādu secinājumu. Aizstāvis uzskata, ka apsūdzētā pretreakcija uz cietušās /pers. H/ provokācijām nav uzskatāma par ļaunprātīgu rīcību.

Aizstāvja ieskatā /pers. F/ inkriminētajā noziedzīgajā nodarījumā nav objekta jeb /pers. F/ rīcība nav aizskārusi /pers. H/ ar Krimināllikuma aizsargātās intereses jeb tiesības būt pasargātai no jebkāda veida vardarbības no savstarpēji saistītu personu puses.

Attiecībā uz noziedzīgo nodarījumu, kas izdarīts 2015.gada 18.maijā, aizstāvis norādījis, ka spriedumā nav motivācijas, kāpēc tiesa /pers. F/ rīcību atzinusi par ļaunprātīgu. Tāpat tiesa nav motivēti noraidījusi aizstāvības argumentus par iemesliem, kāpēc /pers. F/ veica telefona zvanus /pers. H/ šajā datumā, lai atrisinātu starp viņiem esošo konfliktu. Arī šajā apsūdzības daļā spriedumā nav vērtēts 2016.gada 19.maija spriedumā norādītās ziņas, ka pret /pers. H/ nebija vērsta nekāda psiholoģiska vardarbība.

Attiecībā uz noziedzīgo nodarījumu, kas izdarīts 2015.gada 12.jūlijā, aizstāvis norādījis, ka arī tiesa nav motivējusi /pers. F/ rīcības ļaunprātību, zvanot /pers. H/ un nevērtējot visas sarunas saturu.

Ņemot vērā minēto, aizstāvis uzskata, ka pirmās instances tiesas /pers. F/ notiesājoša is spriedums par trīs Krimināllikuma 168.[1] pantā paredzētajiem noziedzīgajiem nodarījumiem ir nelikumīgs, jo tiesa ne tikai nepareizi kvalificējusi noziedzīgo nodarījumu, bet arī pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 527.panta otrās daļas 2.punkta pārkāpumu, notiesājoša sprieduma motīvu daļā nenorādot argumentāciju, kāpēc tā noraidījusi citus pierādījumus.

Par pirmās instances tiesas spriedumu cietušo /pers. H/ un OU /Nosaukums A/ pārstāvji, zvērināti advokāti Oskars Rode un Jānis Rozenbergs iesniedza apelācijas sūdzību, kurā lūdz atcelt Rīgas rajona tiesas 2017.gada 2.jūnija /pers. F/ notiesājošo spriedumu daļā par viņam noteikto sodu, taisīt jaunu nolēmumu un /pers. F/ sodīt ar brīvības atņemšanas sodu.

Cietušo pārstāvji uzskata, ka tiesa nav ņēmusi vērā Krimināllikuma 46.panta otrajā daļā paredzētos izvērtējamos apstākļus, kas noteic soda veida izvēli, un nepamatoti izraudzījusies apsūdzētajam /pers. F/ naudas sodu par viņa izdarītajiem noziedzīgajiem nodarījumiem, nav vērtēts noziedzīgo nodarījumu raksturs, regularitāte un radītais kaitējums cietušajiem, kā arī nav vērtēta cietušo pārstāvju norādītā argumentācija par /pers. F/ nosakāmo soda veidu – brīvības atņemšanu.

Lietā ir konstatēts, ka /pers. F/, draudot, pazemojot un traucējot /pers. H/ naktsmieru un bojājot viņas īpašumu, ilgstoši un regulāri emocionāli ietekmējis /pers. H/, tostarp, neskatoties uz spēkā esošo Rīgas rajona tiesas 2014.gada 20.novembra lēmumu par pagaidu aizsardzību pret vardarbību, mēģinājumu sazināties ar cietušo /pers. F/ turpinājis arī lietas iztiesāšanas laikā. Par šo faktu tiesā iesniegts pierādījums – zvērināta tiesu izpildītāja akts. Minētais liecina par /pers. F/ vienaldzīgo attieksmi pret viņu piemērotajiem ierobežojumiem. Apsūdzēto neattur no pretlikumīgu darbību veikšanas nedz tiesas lēmums, nedz kriminālprocess, nedz celtā apsūdzība un iespējamais kriminālsods.

Saistībā ar noziedzīgo nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma 185.panta pirmajā daļā, pārstāvji norāda, ka, apsūdzētā prettiesiskās darbības, nodarot mantisku kaitējumu OU /Nosaukums A/nav vērtējamas kā romantiskas, kā tas tika pasniegts tiesā. Apsūdzētā darbības skaidri parāda noziedzīgā nodarījuma raksturu, tā kaitīgumu privātpersonas un juridiskās personas tiesībām un likumīgajām interesēm.

Apsūdzētā aizstāvības pozīcija, neatzīstot savu vainu prettiesiskajās darbībās un materiālā kaitējuma neatlīdzināšana cietušajam uzņēmumam, pārstāvju ieskatā norāda, ka /pers. F/ nav izdarījis secinājumus par likuma paklausīga dzīvesveida piekopšanu un ka jāatlīdzina sekas, kuras iestājušās viņa veikto darbību rezultātā.

Pārstāvju ieskatā tikai brīvības atņemšanas soda veids sasniegs Krimināllikuma 35.pantā, tostarp, otrās daļas 5.punktā paredzēto soda mērķi – panākt, lai notiesātais un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas.

Apelācijas tiesas sēdē apsūdzētais /pers. F/ un viņa aizstāvis E.Rusanovs uzturēja iesniegto apelācijas sūdzību uz tajā norādītajiem argumentiem, lūdza atcelt pirmās instances tiesas spriedumu un taisīt /pers. F/ attaisnojošu spriedumu, ņemot vērā Krimināllikuma 14.pantu par /pers. F/ ierobežoto pieskaitāmību. Notiesājoša sprieduma gadījumā izvērtēt 2014.gada 16.oktobrī veikto darbību kvalifikāciju, norādot, ka /pers. F/ varētu būt pārkāpis personas mājokļa neaizskaramību, kā arī lūdz samazināt /pers. F/ sodu vai atbrīvot viņu no tā.

Cietusī /pers. H/ un cietušās OU /Nosaukums A/ pārstāvji apelācijas instances tiesas sēdē uzturēja iesniegto apelācijas sūdzību par bargāka soda veida piemērošanu apsūdzētajam, lūdzot noraidīt aizstāvja iesniegto apelācijas sūdzību kā nepamatotu.

Prokurore apelācijas instances tiesas sēdē iesniegtās apelācijas sūdzības neatzina par pamatotām un lūdza pirmās instances tiesas spriedumu atstāt negrozītu.

Motīvu daļa

Krimināllietu tiesas kolēģija, noklausījusies apsūdzētā /pers. F/ paskaidrojumus, cietušo pārstāvju, prokurora un aizstāvja viedokļus, novērtējusi apelācijas sūdzību argumentāciju, uzskata, ka cietušo pārstāvju apelācijas sūdzība ir noraidāma. Vērtējot /pers. F/ aizstāvja apelācijas sūdzībā norādītos argumentus, tiesas kolēģija uzskata, ka tā ir apmierināma daļēji, pirmās instances tiesas spriedums ir atceļams daļā par /pers. F/ notiesāšanu par Krimināllikuma 185.panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu. Spriedums daļā par /pers. F/ notiesāšanu par Krimināllikuma 168.[1]pantā paredzēto trīs noziedzīgo nodarījumu izdarīšanu – atstājams negrozīts. Ievērojot to, ka spriedums tiek atcelts daļā par viena noziedzīga nodarījuma izdarīšanu, tas atceļams arī daļā par /pers. F/ noteikto galīgo sodu.

Apelācijas instances tiesa konstatē, ka pirmās instances tiesa Krimināllikuma 185.panta pirmajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā par pierādītām atzinusi /pers. F/ darbības, noziedzīgā nodarījuma aprakstā norādot divus dažādus apsūdzētā nodoma veidus – gan tiešu nodomu, gan netiešu. Tāpat, izvērtējot pierādījumus, tiesa sprieduma motīvu daļā nav definējusi /pers. F/ nodoma veidu, izdarot Krimināllikuma 185.panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

No sprieduma aprakstošās daļas tāpat konstatējams, ka Krimināllikuma 185.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma aprakstā ir norādītas /pers. F/ darbības, kas nav tiešā cēloniskā saistībā ar svešas mantas tīšu bojāšanu, proti, automašīnas apkrāsošana ar krāsām.

Noziedzīga nodarījuma apraksts ir notiesājoša sprieduma būtiska sastāvdaļa, kas atspoguļo tiesas atzinumu par to, kādu Krimināllikumā paredzētu noziedzīgu nodarījumu apsūdzētais ir izdarījis.

Ņemot vērā minēto, apelācijas instances tiesa uzskata, ka spriedums šajā daļā ir pretrunīgs un neatbilst Kriminālprocesa likuma 527.panta pirmajai daļai par notiesājoša sprieduma aprakstošajā daļā sniegtu noziedzīgā nodarījuma aprakstu, norādot konkrētu apsūdzētā vainas formu. Šādu pretrunīgu spriedumu nevar atzīt par atbilstošu Kriminālprocesa likuma 511. un 512.pantā norādītajiem nosacījumiem, tādēļ tas ir atceļams.

Apelācijas instances tiesā šajā daļā taisa jaunu notiesājošu spriedumu un atbilstoši Kriminālprocesa likuma 564.panta piektajai daļai sniedz jaunu noziedzīgā nodarījuma aprakstu, jo konstatē tādus noziedzīgā nodarījuma apstākļus, kas atšķiras no pirmās instances tiesas spriedumā norādītajiem. Apelācijas instances tiesa atzīst, ka ar jauno noziedzīgā nodarījuma aprakstu netiek pasliktināts apsūdzētā stāvokli un netiek aizskartas viņa tiesības uz

aizstāvību, jo no apraksta tiek izslēgtas tās apsūdzētā darbības, kas nerada Krimināllikuma 185.panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, kā arī tiek norādīts konkrēts apsūdzētā nodoma veids – netiešs nodoms –, izdarot aprakstā minētās darbības.

/pers. F/ izdarīja svešas mantas tīšu bojāšanu.

2014.gada 16.oktobrī, ap plkst.2.30, /pers. F/ aizbrauca līdz /pers. H/ dzīves vietai /adrese/, pārlīda pāri žogam, piegāja pie Igaunijas kompānijai OU /Nosaukums A/ piederošās un /pers. H/ lietošanā esošās automašīnas Porshe, ar Igaunijas valsts reģistrācijas numuru /Nr/, kas atradās mājas pagalmā. Apzinoties un pieļaujot, ka automašīna tiks bojāta, /pers. F/ tīši uzlika uz automašīnas motora pārsega bērnu velosipēdu un bruģa attīrīšanas iekārtu, kas atradās turpat pagalmā un no noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas vietas aizgāja.

/pers. F/ darbību rezultātā uz minētās automašīnas motora pārsega, 1235,89 EUR vērtībā, radās ne mazāk kā divas rievas, tādējādi tika sabojāts automašīnas motora pārsegs un Igaunijas kompānijai OU /Nosaukums A/ nodarīts materiāls kaitējums 413,68 EUR apmērā.

Ar savām darbībām /pers. F/ izdarīja Krimināllikuma 185.panta pirmajā daļā paredzētu noziedzīgu nodarījumu.

No pirmās instances tiesas sēdes protokola izriet, ka tiesa ir noklausījusies kriminālietā liecinošo personu liecības, likumīgi nolasījusi liecinošo personu pirmstiesas kriminālprocesā sniegtās liecības, kā arī pārbaudījusi rakstveida pierādījumus lietā.

Apelācijas instances tiesa, izvērtējot minētos pierādījumus, uzskata, ka /pers. F/ vaina pilnībā pierādīta Krimināllikuma 185.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā.

Tiesas kolēģija konstatē, ka lietā netiek apstrīdēts apsūdzībā norādītais fakts par /pers. F/ ierašanos /pers. H/ dzīves vietā /adrese/, 2014.gada 16.oktobrī ap plkst.2.30 un par apsūdzētā faktiskajām darbībām par priekšmetu uzlikšanu uz motora pārsega pagalmā stāvošajai automašīnai, jo apsūdzētais /pers. F/ to atzinis. Apsūdzētais neatzīst, ka viņa nodoms bija sabojāt minēto automašīnu.

Tiesas kolēģija konstatē, ka ar lietā esošajiem pierādījumiem pilnībā apstiprinās fakts, ka uz Igaunijas kompānijai OU /Nosaukums A/ piederošās automašīnas, kura bija nodota lietošanā /pers. H/, atradās apsūdzībā norādītie priekšmeti, tos uzlicis apsūdzētais /pers. H/ apsūdzībā norādītajā laikā.

Par šiem apstākļiem ir liecinājusi liecinieces /pers. H/ un /pers. O/. Tas apstiprinās ar videoierakstā konstatētajām /pers. F/ darbībām, kuras apsūdzētais nav noliedzis. No liecinieku liecībām tāpat izriet ziņas, ka automašīnu lietoja /pers. H/, līdz 2014.gada 16.oktobrim uz automašīnas motora pārsega nebija nekādu skrāpējumu, bet no rīta automašīna bija sakrāsota ar zilu krāsu, kura lietus laikā bija daļēji nomazgājusies, un uz motora pārsega bija bērnu velosipēds un bruģa attīrīšanas iekārta. Priekšmetus no automašīnas noņēmis /pers. O/. Pēc priekšmetu noņemšanas /pers. H/ redzējusi skrāpējumu uz motora pārsega, bet tā kā mašīna bija ar krāsu, nebija saprotams, vai vēl ir kāds skrāpējums. Skrāpējumu redzējusi vietā, kur atradies velosipēds. Automašīna tika nofotografēta. Pēc automašīnas nomazgāšanas lieciniece konstatējusi vēl skrāpējumus. Tajā dienā informējusi uzņēmumu par notikušo, sazinājusies ar apdrošinātāju. Automašīnas remonts veikts nākošā gada februārī, līdz tam automašīnu lietojusi darba vajadzībām.

Ar liecinieka /pers. O/ liecībās norādītajām ziņām apstiprinās fakts, ka 2014.gada 16.oktobrī no rīta redzējis uz automašīnas velosipēdu un bruģa attīrīšanas iekārtu, tika uzņemtas fotogrāfijas un priekšmetus nocēlis, vizuāli redzējis skrāpējumus.

Ar fotogrāfijās redzamajām ziņām apstiprinās, ka uz gaišas automašīnas motora pārsega ir novietots velosipēds un bruģa attīrīšanas ierīce (2.sēj.l.l.30).

No ziņām videoierakstā redzams, ka ap plkst.2.30 cilvēks apzīmē un aplej automašīnu ar krāsainu šķidrumu un uz automašīnas motora pārsega, tuvāk vējstiklam, uzliek un pēc tam pastumj palielu priekšmetu, tad turpat uzliek un pastumj velosipēdu (2.sēj.l.l.30, videoieraksta 10.32-10.58 sekunde., 31-32).

Ar ziņām notikuma vietas 2014.gada 20.oktobra apskates protokolā apstiprinās fakts, ka automašīnas motora nodalījuma vāks ir bojāts, jo uz tā augšdaļā, labajā un kreisajā pusē, uz krāsas redzami divi skrāpējumi, katra garums apmēram 7 cm. Teritorija aprīkota ar videonovērošanas sistēmu (2.sēj.l.l.19-20).

No cietušā uzņēmuma OU /Nosaukums A/ pārstāvja liecībām pirmās instances tiesā izriet ziņas, ka /pers. H/ lietošanā bija nodota uzņēmuma automašīna un 2014.gada 16.oktobrī /pers. H/ darīja zināmu uzņēmumam par automašīnas bojāšanas faktu un, ka vērsusies policijā par konkrētā notikuma apstākļiem.

Tāpat lietā ir pierādīts fakts, ka automašīna pieder Igaunijas kompānijai OU /Nosaukums A/k a /pers. H/ bija tiesīga pārvietoties ar minēto automašīnu, jo viņai izsniegta pilnvara (2.sēj.l.l.23), ka automašīnas Porshe, ar valsts numuru /Nr/, motora pārsega vērtība ir 1235,89 EUR, ko apstiprina SIA /Nosaukums N/ informācija (5.sēj.l.l.22).

Tāpat ar ziņām, kas norādītas 2015.gada 12.janvāra SIA "/pers. N/" remonta aprēķinā Nr.402171, apstiprinās fakts, ka automašīnas priekšējam pārsegam ir veikti remontdarbi (2.sēj.l.l.48-50). Rēķinā Nr.SIPB150174 norādīta veikto remontdarbu izmaksas, ar kopējo summu 413,68 EUR, kā arī samaksas čeks par minēto summu (4.sēj.l.l.93-94), kas apstiprina cietušā OU /Nosaukums A/ nodarīto materiālo kaitējumu saistībā ar automašīnas Porshe motora pārsega remonta izmaksām (4.sēj.l.l.91).

Izvērtējot minētos pierādījumus saistībā ar liecinieces /pers. H/ un apsūdzētā /pers. F/ liecināto, tiesas kolēģija uzskata, ka pilnībā pierādīts apsūdzībā norādītais fakts, ka tieši /pers. F/ darbību rezultātā, novietojot bērnu velosipēdu un bruģa attīrīšanas iekārtu tiem neparedzētā vietā – uz /pers. H/ lietošanā esošās automašīnas motora pārsega –, turklāt tos pastumjot, kā tas redzams videoierakstā, radās ne mazāk kā divas rievas uz tā.

Tādā veidā /pers. F/ ar savām darbībām sabojāja svešas automašīnas motora pārsegu, kura vērtība pirms bojāšanas bija 1235,89 EUR un nodarīja cietušajam OU /Nosaukums A/" materiālo kaitējumu 413,68 EUR vērtībā, kas sastāv no remonta izmaksām, par kuru iesniegts cietušā kaitējuma kompensācijas pieteikums 300 EUR apmērā, jo daļu no kaitējuma cietušajam atlīdzinājis apdrošinātājs.

Izvērtējot pierādījumus, tiesas kolēģija atzīst, ka /pers. F/, apkrāsojot automašīnu ar zilu krāsu, bojājumus automašīnai nav nodarījis.

Tiesas kolēģija pilnībā noraida aizstāvības argumentus, ka bojājumi uz automašīnas motora pārsega varēja rasties citos apstākļos, lieciniecei /pers. H/ lietojot to līdz automašīnas apskatei, kas notikusi pēc trīs dienām pēc notikušā.

Tiesas kolēģijai nav pamata neticēt liecinieces /pers. H/ liecinātajam, ka pēc priekšmetu nocelšanas redzējusi skrāpējumus automašīnas motora pārsegā, kuri pirms tam tur nav bijuši. Liecinieces /pers. H/ liecināto par bojājumu rašanās iemesliem tiesas kolēģija neuzskata par viņas subjektīvu viedokli, bet vērtē kā fakta konstatēšanu pēc priekšmetu noņemšanas no motora pārsega. Par šādu bojājumu esību analoģiski liecinājis arī liecinieks /pers. O/. Minēto liecinieku liecības tiesas kolēģija vērtē kā patiesas. Tāpat tiesas kolēģija uzskata, ka pēc būtības lieciniece /pers. H/ sniegusi vienveidīgas liecības visā izmeklēšanas laikā par priekšmetu atrašanos uz viņas lietošanā esošās automašīnas motora pārsega un konstatēto bojāšanas faktu. Apstāklis, ka viņa norādījusi dažādu skaitu skrāpējumu uz motora pārsega, nav pietiekošs pamats uzskatīt /pers. H/ liecības par pretrunīgām vai nepatiesām. Turklāt lieciniece pirmās instances tiesa ir skaidrojusi šos apstākļus ar faktu, ka automašīna bija apkrāsota, līdz ar to nebija pilnvērtīgi iespējams noteikt bojājumu skaitu. Tiesas kolēģija norāda, ka skrāpējumu skaits konstatējams notikuma vietas apskates protokolā, apskatot automašīnu. Uz motora pārsega fiksēti divi skrāpējumi, kuru rezultātā tā vērtība samazinājusies tādā mērā, ka to vairs nevar pilnvērtīgi izmantot bez atbilstoša remonta. Liecinieka /pers. O/ liecības nav uzskatāmas par nepatiesām tikai tāpēc ka viņš ir /pers. H/ dzīvesbiedrs. Tiesas kolēģija minētā liecinieka liecības atzīst par ticamām, jo arī viņš ir konstatējis skrāpējumus uz motora pārsega pēc priekšmetu nocelšanas, kas objektīvi apstiprinās ar apskates protokolā fiksētajām ziņām par šādu motora pārsega bojājumu.

Automašīnas virsbūves bojājums, kurš neliedz ar automašīnu turpmāk pārvietoties, ir uzskatāms par mantas bojāšanu Krimināllikuma 185.panta

izpratnē, ja ir konstatēta nepieciešamība veikt automašīnas remontu tās virsbūves atjaunošanai un bez tā atjaunošanas pilnvērtīgi izmantot to nevar. (*Krastiņš U., Liholaja V., Hamkova D. Krimināllikuma komentāri. Trešā daļa (XVIII-XXV nodaļa). Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2016, 71.lpp.).*

Turklāt lietā nav konstatējami pierādījumi, ka šādi skrāpējumi būtu radušies citos apstākļos, ņemot vērā pierādījumus par /pers. F/ darbībām, kuras apsūdzētais nenoliedz, un to izpildījumu naktī no 15.oktobra uz 16.oktobri, uzliekot uz automašīnas motora pārsega velosipēdu un bruģa attīrīšanas iekārtu, kuru novietošana uz motora pārsega nav paredzēta. Tāpat tiesas kolēģija vērtē liecinieku liecināto, ka priekšmetus /pers. O/ nocēlis uzmanīgi, pretēji tam, kas redzams videoierakstā par /pers. F/ darbībām, pastumjot uz motora pārsega uzliktos priekšmetus, un atzīst, ka tieši /pers. F/ darbību rezultātā automašīnas motora pārsegs tika sabojāts. Aizstāvības viedoklis, ka šādi bojājumi varēja rasties /pers. H/ vai citu personu darbību rezultātā, lietojot automašīnu, uzskatāms par pieņēmumu, kas neapstiprinās ar lietā esošiem pierādījumiem.

Fotogrāfijās, kuras /pers. H/ uzņēmusi notikuma dienas rītā, redzami uz automašīnas uzliektie priekšmeti, tādēļ šis pierādījums apstiprina tikai šādu faktu, nevis bojājumu atrašanos uz motora pārsega.

Tāpat tiesas kolēģija uzskata, nav izšķirošas juridiskas nozīmes lietā par svešas mantas tīšu bojāšanu arī aizstāvja norādītajam apstāklim, ka remonts automašīnai veikts tikai nākošā gada februārī. Par notikušo /pers. H/ paziņojusi policijai, informējusi automašīnas īpašnieka uzņēmuma vadību, sazinājusies ar apdrošinātāju. Remonta veikšanas laiks nav attiecināms uz /pers. F/ celtās apsūdzības pamatojumu un neietekmē pierādījumus, kas apstiprina objektīvās puses esību /pers. F/ darbībās.

Pretēji aizstāvja norādītajam apelācijas sūdzībā, tiesas kolēģijai neizraisa šaubas SIA /Nosaukums N/ remonta aprēķinā norādītās ziņas par automašīnas bojājumu rašanās laiku, ņemot vērā šajā nolēmumā analizētos pierādījumus par /pers. F/ darbībām 2014.gada 16.oktobrī, jo no aprēķina redzams, ka remontēts tiek tieši automašīnas motora pārsegs, kuru sabojāja /pers. F/, ar pozīciju izklāstu un veiktajām remonta izmaksām.

Izvērtējot aizstāvības norādi, ka nav konstatējams Krimināllikuma 185.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāvs, jo šo noziedzīgo nodarījumu var izdarīt tikai ar tiešu nodomu, tiesas kolēģija atzīst to par kļūdainu.

Apelācijas instances tiesa ņem vērā Augstākās tiesas 2014.gada pētījuma „Tiesu prakse krimināllietās par mantas iznīcināšanu un bojāšanu" secinājumu 3.1.punktu, kurā noteikts, ka Krimināllikuma 185. pantā ietvertā norāde uz svešas mantas tīšu iznīcināšanu vai bojāšanu nozīmē, ka atbilstoši Krimināllikuma 9.panta otrajā un trešajā daļā noteiktajam vainīgais apzinās savas darbības vai bezdarbības kaitīgumu, paredz nodarījuma kaitīgās sekas un vēlas to iestāšanos (tiešs nodoms) vai, kaut arī sekas nav vēlējies, tomēr apzināti pieļāvis to iestāšanos (netiešs nodoms). Netiešam nodomam var būt raksturīga arī vienaldzīga attieksme pret kaitīgo seku iestāšanos *(http://at.gov.lv/lv/judikatura /tiesu-prakses-apkopojumi/kriminaltiesibas/)*.

Izvērtējot apsūdzētā liecībās norādītās ziņas par ierašanās nolūku /pers. H/ dzīves vietā saistībā ar pierādījumiem par viņa faktiskajām darbībām 2014.gada 16.oktobra naktī, tiesas kolēģija uzskata, ka /pers. F/ savas darbības, uzliekot divus priekšmetus uz automašīnas motora, veicis tīši. Šādu secinājumu tiesas kolēģija izdara, izvērtējot apsūdzētā darbības, kas redzamas videoierakstā. Jau uzliekot velosipēdu un bruģa attīrīšanas iekārtu uz automašīnas, uz kuras nav paredzēts šādus priekšmetus novietot, un pastumjot uzliktos priekšmetus pa motora pārsegu, apsūdzētajam, pat nevēloties to sabojāt, vajadzēja paredzēt seku iestāšanos, kaut arī to nav vēlējies. Tiesas kolēģija uzskata, ka /pers. F/ bija vienaldzīga attieksme pret šādu seku iestāšanos. Tādējādi secināms, ka /pers. F/ noziedzīgo nodarījumu izdarījis ar netiešu nodomu.

Tādējādi /pers. F/ vaina Krimināllikuma 185.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā ir pierādīta ārpus jebkādām šaubām un viņa darbības ir pareizi kvalificētas.

Ņemot vērā tiesā uzturēto apsūdzību /pers. F/ par Krimināllikuma 185.panta pirmajā daļā paredzētu noziedzīgu nodarījumu, kas pilnībā ir pierādīta ar šajā nolēmumā analizētajiem pierādījumiem, tiesas kolēģija noraida aizstāvības viedokli par /pers. F/ darbību nepareizu kvalificēšanu, kā arī viņa attaisnošanu šajā apsūdzībā.

Izvērtējot cietušā OU /Nosaukums A/ kaitējuma kompensācijas pieteikumu par 1989,14 EUR (4.sēj.l.l.90-111), tiesas kolēģija uzskata, ka pirmās instances tiesa pamatoti to apmierinājusi pilnībā.

No sprieduma redzams, ka tiesa pamatoti norādījusi uz cietušā materiālajiem zaudējumiem, kas kā maksājumi veikti saistībā ar šo kriminālprocesu un kas apstiprinās ar rēķiniem, maksājuma uzdevumiem un apmaksas kvītīm. Minētā summa 1989,14 EUR saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 353.panta pirmās daļas 1.punktu pamatoti piedzīta no apsūdzētā /pers. F/ par labu cietušajai OU /Nosaukums A/

Tiesas kolēģija uzskata par nepamatotu aizstāvja apelācijas sūdzībā norādīto, ka pirmās instances tiesa cietušās OU /Nosaukums A/ juridiskās palīdzības sniedzēju veikto darbu novērtējusi kā nesamērīgi augstu, apmierinot cietušā kaitējuma kompensāciju.

No cietušā pārstāvja sniegtās informācijas pirmās instances tiesā izriet, ka vienošanās par juridiskās palīdzības apmaksu ar cietušo uzņēmumu nav bijusi pēc stundu likmēm, bet par vienu fiksētu summu 1500 EUR visā kriminālprocesā, kas ietver gan tikšanos un pārrunas ar klienta pārstāvi, gan iepazīšanos ar krimināllietas materiāliem, kaitējuma kompensācijas pieteikuma sagatavošanu, pamatojošo dokumentu apkopošanu, gatavošanos tiesas sēdēm, piedalīšanos tajās, gatavošanos tiesu debatēm un replikai. Ņemot vērā šo apjomu un lietas iztiesāšanas gaitu pirmās instances tiesā gada garumā, tiesas kolēģija uzskata, ka cietušajam nodarītā kaitējuma apmērs par juridiskās palīdzības saņemšanu kriminālprocesā no zvērināta advokāta ir samērīgs. Tiesas kolēģija norāda, ka kriminālprocesā cietušo vienošanās ar juridiskās palīdzības sniedzēju netiek regulēta ar normām par valsts nodrošinātās juridiskās palīdzības apjomu un samaksa apmēru, tādēļ aizstāvja minētās normas par stundu likmi, ko nodrošina valsts kriminālprocesā vai civilprocesā, kā arī norāde par mazāk nodrošinātu cietušo diskrimināciju šādā situācijā, ir nevietā.

Tiesas kolēģija, pretēji aizstāvja viedoklim, uzskata, ka cietušā kaitējuma kompensācijas pamatojumu par remonta aprēķinā norādītajām izmaksām neietekmē automašīnas nodošana remontā pēc vairākiem mēnešiem, jo bojājumi fiksēti pēc to rašanās un remonta aprēķinā redzams, ka atjaunota tieši tā automašīnas daļa, kurai /pers. F/ ar savām darbībām nodarīja bojājumus. Turklāt cietušais kaitējuma kompensācijas pieteikumā godprātīgi norādījis apdrošināta atlīdzināto summu 113,68 EUR, kuru nav lūdzis atlīdzināt šajā kriminālprocesā, bet lūdzis atlīdzināt pārējo materiālā zaudējuma daļu par remonta izmaksām.

Tādā veidā cietušā OU /Nosaukums A/ materiālā kaitējuma kompensācija ir pilnībā pamatota un likumīgi ar pirmās instances tiesas spriedumu piedzīta no /pers. F/. Apelācijas instances tiesa noraida aizstāvja viedokli, ka kaitējuma kompensācija šajā gadījumā pielīdzināma papildu sodam apsūdzētajam, jo pamatoti pieteikta mantisko zaudējumu atlīdzināšana ir personas, kura ar noziedzīgo nodarījumu radījusi kaitējumu, pienākums, nevis sods.

Ņemot vērā šī nolēmuma argumentāciju, apelācijas instances tiesa, pretēji aizstāvja apelācijas sūdzībā norādītajam, nesaskata pirmās instances tiesas pieļautus Krimināprocesa likuma 527.panta otrās daļas 2.punkta pārkāpumus.

Izvērtējot pirmās instances tiesas spriedumu daļā par /pers. F/ atzīšanu par vainīgu trīs noziedzīgu nodarījumu izdarīšanā, kas paredzēti Krimināllikuma 168.[1]pantā, apelācijas instances tiesa uzskata, ka spriedums šajā daļā ir likumīgs un pamatots.

No pirmās instances tiesas sēdes protokola izriet, ka tiesa ir noklausījusies krimināllietā liecinošo personu liecības, likumīgi nolasījusi liecinošo personu pirmstiesas kriminālprocesā sniegtās liecības, kā arī pārbaudījusi rakstveida pierādījumus lietā. Pārbaudītie pierādījumi spriedumā ir analizēti un vērtēti.

Izvērtējot pārbaudītos pierādījumus un to novērtējumu pirmās instances tiesas spriedumā, tiesas kolēģija uzskata, ka pirmās instances tiesa tos ir vispusīgi analizējusi, motivēti izvērtējot tos saistībā ar citiem pierādījumiem lietā atbilstoši Kriminālprocesa likuma 127.-130.panta nosacījumiem.

Apelācijas instances tiesa pilnībā pievienojas pierādījumu izvērtējumam pirmās instances tiesas spriedumā, tiesas secinājumi pamatoti ar spriedumā pareizi izvērtētiem pierādījumiem, konstatējot visas Krimināllikuma 168.[1]pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmes katrā izdarītajā noziedzīgajā nodarījumā, un citādam to novērtējumam apelācijas instances tiesā nav pamata.

Ņemot vērā minēto un to, ka spriedums šajā daļā netiek atcelts, tiesas kolēģija uzskata par iespējamu neuzskaitīt un neatkārtot pirmās instances spriedumā analizētos pierādījumus. Apelācijas instances tiesa uzskata, ka pārbaudīto pierādījumu kopums, to novērtējums spriedumā un tiesas secinājumi ir pamatoti un pietiekami, lai atzītu, ka apsūdzētā /pers. F/ vaina trīs noziedzīgu nodarījumu izdarīšanā, kas paredzēti Krimināllikuma 168.[1]pantā, ir pilnībā pierādīta ārpus jebkādām šaubām, kā tas konstatēts pirmās instances tiesas spriedumā.

Tādējādi šajā nolēmumā tiesas kolēģija izvērtēs apsūdzētā /pers. F/ aizstāvja apelācijas sūdzībā norādītos argumentus par attaisnojoša sprieduma taisīšanu pret /pers. F/ celtajās trīs apsūdzībās pēc Krimināllikuma 168.[1]panta.

No apelācijas sūdzības satura izriet aizstāvja viedoklis, ka tiesa spriedumā nav motivējusi, kādēļ /pers. F/ rīcība trīs apsūdzībās pēc Krimināllikuma 168.[1]panta būtu atzīstama par ļaunprātīgu. Tiesas kolēģija pilnībā noraida aizstāvja viedokli.

N o sprieduma redzams, ka tiesa /pers. F/ darbības, izdarot katru no šiem trīs noziedzīgajiem nodarījumiem, par kuriem krimināltiesību ir paredzēta Krimināllikuma 168.[1]pantā, ir atzinusi, ka tiesas lēmumu par pagaidu aizsardzību pret vardarbību apsūdzētais nepildīja ļaunprātīgi.

Apelācijas instances tiesa pilnībā pievienojas pirmās instances norādei spriedumā, ka Krimināllikuma 168.[1]pantā ietvertais krimināltiesību pārkāpums apdraud personas tiesības būt pasargātai no jebkāda veida vardarbības no savstarpēji saistītu personu puses. Lietā nav strīda par to, ka ar Rīgas rajona tiesas 2014.gada 20.novembra lēmumu lietā Nr.3-12/0186/13 par pagaidu aizsardzību pret vardarbību nolemts /pers. F/ uzlikt dažādus aizliegumus, tostarp, jebkurā veidā sazināties ar /pers. H/. Ar lietā esošajiem pierādījumiem, kas pirmās instances tiesas spriedumā analizēti, apstiprinās fakts, ka /pers. F/ 2014.gada 28.novembrī Valsts policijas Saulkrastu iecirknī bija iepazīstināts ar šo lēmumu un pret parakstu tika brīdināts par krimināltiesību iestāšanos, ja šos ierobežojumus pārkāps.

Neievērojot tiesas lēmumu par pagaidu aizsardzību pret vardarbību un tajā noteiktajiem ierobežojumiem, neskatoties uz brīdinājumu par krimināltiesību iestāšanos, /pers. F/ 2014.gada 24.decembrī nosūtījis /pers. H/ 44 īsziņas, 2015.gada 18.maijā – zvanījis /pers. H/ un 2015.gada 12.jūlijā /pers. H/ saņēmusi no /pers. F/ trīs telefona zvanus.

Savukārt par nolēmuma nepildīšanas ļaunprātību liecina /pers. F/ tīša un apzināta ar tiesas nolēmumu uzlikto aizliegumu neattaisnota nepildīšana, apzinoties sekas par šādu rīcību un demonstrējot, ka tiesas nolemtais apsūdzētajam nav uzskatāms par saistošu. Tas apstiprinās ar ziņām cietušās /pers. H/ liecībās, ka viņa ilgstoši izjutusi psiholoģisku spiedienu, apvainojumus, draudus un naktsmiera traucēšanu no /pers. F/ puses, neskatoties uz to, ka šāda saziņa /pers. F/ bija liegta ar tiesas nolēmumu. Tāpēc cietusī, nodrošinoties ar pierādījumiem, ierakstījusi telefona sarunas un veikusi tām skaņu ierakstu ekspertīzi, un tos, kā pierādījumus, kopā ar iesniegumu iesniegusi policijai.

Vēl vairāk, par šāda aizlieguma pārkāpumu 2014.gada 24.decembrī par rakstītajām īsziņām /pers. H/, /pers. F/ ierosinātajā krimināltiesā tika atzīts par aizdomās turēto 2015.gada 9.februārī un apsūdzība viņam celta 13.maijā. Neskatoties arī uz šo apstākli, /pers. F/ atkal pārkāpa lēmumu par pagaidu aizsardzību pret vardarbību 2015.gada 18.maijā un vēl reizi – 2015.gada 12.jūlijā. Šāda apsūdzētā rīcība papildus norāda uz viņa tīšu, ļaunprātīgu tiesas nolēmuma nepildīšanu.

Tāpat tiesas kolēģija norāda, ka nav izšķirošas nozīmes sarunu saturam un tam, vai /pers. H/ uz /pers. F/ sūtītajām īsziņām un telefona sarunās atbildējusi, jo minētais apstāklis pats par sevi neizslēdz Krimināllikuma 168.[1]pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva esamību /pers. F/ darbībās.

Noziedzīgais nodarījums, kā to pareizi norādījusi pirmās instances tiesa, ir ar formālu sastāvu un pabeigts ar tiesas nolēmumā minēto aizliegumu pārkāpšanas brīdi, neatkarīgi no apsūdzētā rīcības motīviem katrā sazināšanās reizē ar /pers. H/, mēģinot savu rīcību attaisnot, kas viņaprāt, izslēdz ar pirmās instances tiesas spriedumu konstatēto ļaunprātību nolēmuma nepildīšanā.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 250.[59]panta piektajā daļā un 538.pantā noteiktajam, lēmums par pagaidu aizsardzību pret vardarbību izpildāms nekavējoties pēc tā pieņemšanas.

Ievērojot minēto un pierādījumus lietā, ir pamats secināt, ka 2014.gada 20.novembra tiesas nolēmums par pagaidu aizsardzību pret vardarbību inkriminēto noziedzīgo nodarījumu izdarīšanas laikā bija spēkā, tā saturs /pers. F/ bija zināms un tādēļ apsūdzētā pienākums bija ievērot tiesas nolēmumu, atturoties no nolēmumā norādītajām darbībām, neatkarīgi no paša subjektīvā vērtējuma vai uzskatiem par nolēmuma pamatotību, spēkā esamību un piemēroto aizsardzības līdzekļu ievērošanas nepieciešamību.

Tiesas kolēģija nekonstatē nekādus ārkārtas apstākļus, kas būtu saistīti ar apsūdzētā un cietušās veselības, dzīvības vai citu apdraudējumu un tādējādi varētu kalpot par objektīvu attaisnojumu tiesas nolēmumā ietverto ierobežojumu nepildīšanai.

Tiesas kolēģija pilnībā noraida aizstāvības versiju, ka /pers. H/ izprovocējusi /pers. F/ sazināties ar viņu, publicējot provocējošas ziņas sociālajos tīklos, sūtot elektroniskas vēstules.

Lietā esošās ziņas par izdrukām un ekrānšāviņiem no sociālo tīklu profiliem, ko aizstāvis iesniedzis tiesā, norādīdams, ka šādu informāciju internetā ievietojusi /pers. H/, ir vērtējams kā aizstāvības pieņēmums.

/pers. H/ liecībās nav apstiprinājusi šādus faktus, kā arī pierādījumus šādam pieņēmumam aizstāvības puse lietā nav iesniegusi. Savukārt cietušās subjektīvais negatīvais viedoklis liecībās par apsūdzētā personību nav uzskatāms par /pers. F/ provocēšanu nepildīt tiesas nolēmumu par pagaidu aizsardzību pret vardarbību.

Līdz ar to apelācijas instances tiesa uzskata, ka nav apstiprinājusies aizstāvības versija par /pers. F/ provocēšanu, ko tiesā /pers. F/ izmantoja kā ieganstu saskarsmes veidošanai ar cietušo. Šādu pieņēmumu apelācijas instances tiesa vērtē kā /pers. F/ nepamatotu attaisnojumu savai rīcībai un tādējādi arī tiesas nolēmuma ļaunprātīgai nepildīšanai.

Izvērtējot lietā esošās ziņas par apsūdzētā /pers. F/ personību, konstatējams, ka /pers. F/ atbilstoši Krimināllikuma 14.pantam uzskatāms par ierobežoti pieskaitāmu, kas konstatēts ar 2017.gada 20.aprīļa ambulatorās kompleksās tiesu psihiatriskās - tiesu psiholoģiskās ekspertīzes atzinumu Nr.275/2016 (5.sēj.l.l.2-11). Vienlaicīgi no eksperta atzinuma izriet, ka laika posmā pirms inkriminēto noziedzīgo nodarījumu izdarīšanas un to izdarīšanas brīdī /pers. F/ neatradās tādā emocionālā stāvoklī, kas būtiski ietekmēja viņa spēju pareizi izprast apkārtējās parādības, realitāti, situācijas saturu, kā arī neietekmēja spēju apzināti regulēt savu rīcību.

Ņemot vērā minētās ziņas ekspertīzes atzinumā, tiesas kolēģija, tāpat kā pirmās instances tiesa uzskata, ka /pers. F/ adaptācijas traucējumi, neietekmēja viņu pilnībā saprast savas darbības, bet būtiski ierobežoja spējas prognostiski izvērtēt savas rīcības sekas, tādējādi, /pers. F/ ir subjekts Krimināllikuma 168.[1]panta izpratnē.

Šādos apstākļos, kad apsūdzētajam bija zināmi tiesas nolēmumā ietvertie ierobežojumi, un, nepastāvot nekādiem ārkārtas apstākļiem, atzīstams, ka, neievērojot tiesas nolēmumā norādītos aizliegumus, /pers. F/ apzinājies savu darbību kaitīgumu un tās apzināti veicis, tādējādi visus trīs noziedzīgos nodarījumus, kas paredzēti Krimināllikuma 168.[1]pantā, izdarīja tīši un ar tiešu nodomu.

Tāpat spriedumā pareizi izlemts cietušās /pers. H/ materiālā kaitējuma kompensācijas pieteikums par 460 EUR, ko veido summas, kas samaksātas

par skaņu ierakstu ekspertīzēm un šie izdevumi ir saistāmi ar /pers. F/ izdarītajiem noziedzīgajiem nodarījumiem, kas paredzēti Krimināllikuma 168.[1] pantā. Apelācijas instances tiesa uzskata par pamatotu minētās summas piedziņu no /pers. F/ par labu /pers. H/, kurai šādā apmērā tika nodarīts materiālais kaitējums.

Ņemot vērā minēto, apelācijas instances tiesa uzskata, ka aizstāvis nepamatoti novērtējis pirmās instances tiesas sprieduma motivāciju, norādot, ka tiesa nav argumentēti noraidījusi aizstāvja iebildumus par iespējamo /pers. F/ izprovocēšanu uz tiesas nolēmuma par pagaidu aizsardzību pret vardarbību nepildīšanu visos trīs gadījumos, kā arī par to, ka /pers. F/ rīcībā nav saskatāma ļaunprātība. Tiesas kolēģija nekonstatē Kriminālprocesa likuma 527.panta otrās daļas 2.punkta pārkāpumus.

Novērtējot spriedumā norādītos, likumā paredzētos apstākļus, kas ir bijuši par pamatu soda noteikšanai apsūdzētajam, tiesas kolēģija konstatē, ka pirmās instances tiesa tos vispusīgi analizējusi, ņemot vērā Krimināllikuma 35.panta un 46.panta nosacījumus.

Tiesas kolēģija konstatē, ka, nosakot soda veidu, pirmās instances tiesa pareizi izvērtējusi noziedzīgo nodarījumu raksturu un kaitīgumu atbilstoši Krimināllikuma 7.pantam un konstatējusi, ka /pers. F/ izdarījis vienu mazāk smagu noziegumu, kas paredzēts Krimināllikuma 185.panta pirmajā daļā, un trīs kriminālpārkāpumus, kas paredzēti Krimināllikuma 168.[1]pantā. Tomēr no sprieduma izriet, ka tiesa nav pietiekoši izvērtējusi noziedzīgo nodarījumu raksturu un kaitīgumu.

/pers. F/ nelikumīgās darbības, izdarot svešas mantas tīšu bojāšanu, tādā veidā izdarot Krimināllikuma 185.panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, atzīstamas par tādām, kas apdraud citu personu mantiskās intereses. Tiesas kolēģija ņem vērā, ka apsūdzētais veicis tīšas darbības, uzliekot uz automašīnas motora pārsega bērnu velosipēdu un bruģa attīrīšanas iekārtu, bet bojājumus motora pārsegā izdarījis ar netiešu nodomu, proti, pastumjot uzliktos priekšmetus. Tādā veidā /pers. F/ darbības ir cēloniskā saistībā ar motora pārsega 1235,89 EUR vērtībā bojājumu, kura remonta izdevumu vērtība ir 413,68 EUR.

Tiesas kolēģija, novērtējot apsūdzētā Krimināllikuma 168.[1]pantā izdarīto kriminālpārkāpumu raksturu, atzīst, ka /pers. F/ tīši, ar tiešu nodomu nepildīja nolēmumu par aizsardzību pret vardarbību, nosūtot aizskarošas īsziņas cietušajai uz viņas tālruņa numuru, zvanot un telefoniski sazinoties ar cietušo /pers. H/, pielietoja pret cietušo psiholoģisku vardarbību, tādējādi aizskāra cietušās tiesības būt pasargātai no jebkāda veida vardarbības. Tiesas kolēģijas ieskatā, izdarītā psiholoģiskā vardarbība šajā krimināllietā salīdzinoši ar citiem vardarbības veidiem ir ar mazāku kaitīguma pakāpi, tādēļ nosakāmajam sodam jābūt samērojamam ar /pers. F/ nodarījumiem.

Tiesas kolēģijas ieskatā, /pers. F/ personību raksturojošās ziņas spriedumā ir pietiekami vērtētas, tostarp apstāklis, ka viņš agrāk nav sodīts, ir ierobežoti pieskaitāms, bet medicīniska rakstura piespiedu līdzekļi viņam nav piemērojami, viņam ir darba vieta, citas personību raksturojošas ziņas apelācijas instances tiesā apsūdzētais nav iesniedzis.

Tiesas kolēģija, pretēji cietušo pārstāvju apelācijas sūdzībā izteiktajam lūgumam par brīvības atņemšanas soda veida noteikšanu /pers. F/, atzīst, ka pirmās instances tiesa pamatoti apsūdzētajam nospriedusi piemērot naudas sodu par katru izdarīto noziedzīgo nodarījumu. Tiesas kolēģijas ieskatā, ņemot vērā, ka /pers. F/ ir izdarījis kriminālpārkāpumus un mazāk smagu noziegumu, tāpat ņemot vērā katra noziedzīgā nodarījuma raksturu un faktiskos apstākļus, kā arī pievēršot uzmanību ziņām par apsūdzētā personību un psihiskās veselības stāvokli, atbilstošākais soda veids /pers. F/ ir naudas sods. Tiesas kolēģija konstatē, ka apsūdzētā /pers. F/ nodarbinātība pieļauj šā soda veida izvēli atbilstoši likumā noteiktajam.

Tiesas kolēģija noraida cietušo pārstāvju apelācijas sūdzībā norādīto argumentu brīvības atņemšanas soda noteikšanai – savas vainas neatzīšanu un materiālā kaitējuma neatlīdzināšanu.

Tiek norādīts, ka apsūdzētā aizstāvības pozīcija, neatzīstot savu vainu inkriminētajos noziedzīgajos nodarījumos, nav likumā paredzēts apstāklis, kas varētu ietekmēt nosakāmo soda veidu par izdarītu noziedzīgu nodarījumu. Apsūdzētā attieksme pret celtajām apsūdzībām, kā arī radītā kaitējuma novēršana vai atlīdzināšana var tikt izvērtēta saistībā ar Krimināllikuma 47.pantā paredzētajiem apstākļiem, kas mīkstina apsūdzētā atbildību par izdarītajiem noziedzīgajiem nodarījumiem un saskaņā ar Krimināllikuma 46.panta trešo daļu ietekmē noteiktā soda veida apmēru.

Tiesas kolēģija uzskata, ka pirmās instances tiesa, izvērtējot apstākļus, kas mīkstinātu vai pastiprinātu /pers. F/ atbildību saskaņā ar Krimināllikuma 47. un 48.pantu, pamatoti tādus nav konstatējusi.

Izvērtējot naudas soda apmēru par katru /pers. F/ izdarīto noziedzīgo nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma 168.[1]pantā, tiesas kolēģija atzīst, ka /pers. F/ spriedumā noteiktais naudas soda termiņš par šiem nodarījumiem ir pietuvināts tuvāk minimālajam naudas soda apmēram, kāds paredzēts Krimināllikuma 41.panta otrās daļas 1.punktā par kriminālpārkāpuma izdarīšanu, jo pirmās instances tiesa pamatoti ir ņēmusi vērā Ambulatorās kompleksās tiesu psihiatriskās – tiesu psiholoģiskās ekspertīzes atzinumā Nr.275/2016 secināto, ka apsūdzētais uzskatāms par ierobežoti pieskaitāmu un saskaņā ar Krimināllikuma 14.panta pirmo daļu ir mīkstinājusi /pers. F/ nosakāmo sodu.

Tāpat pirmās instances tiesa pamatoti atzinusi, ka apsūdzētais turpinājis izdarīt Krimināllikuma 168.[1]pantā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, tāpēc par katru nākamo nodarījumu naudas sods ir nosakāms bargāks. Ņemot vērā minēto, spriedumā noteiktais naudas soda apmērs par katru izdarīto noziedzīgo nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma 168.[1]pantā, /pers. F/ atzīstams kā samērīgs noziedzīgo nodarījumu raksturam un kaitīgumam, kā arī ir atbilstošs apsūdzētā personībai, tādējādi šajā daļā tas atstājams negrozīts.

Izvērtējot naudas soda apmēru par /pers. F/ izdarīto noziedzīgo nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma 185.panta pirmajā daļā, tiesas kolēģija ņem vērā šajā spriedumā secināto, ka /pers. F/ konkrēto noziedzīgo darbību ir izdarījis ar netiešu nodomu un tādā veidā konstatējama apsūdzētā vainas formas vieglāka pakāpe nekā to atzinusi par pierādītu pirmās instances tiesa, tādēļ pirmās instances tiesas spriedumā noteiktā naudas soda apmērs /pers. F/ ir samazināms un naudas sods nosakāms četru minimālo mēnešalgu apmērā, tas ir, 1520 EUR.

Apelācijas instances tiesas ieskatā, ar šādu /pers. F/ noteiktu sodu tiks sasniegts soda mērķis – sodīt vainīgo personu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, kā arī panākt, lai notiesātais un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas.

Ņemot vērā, ka pirmās instances tiesas spriedums ir atcelts daļā par /pers. F/ notiesāšanu par Krimināllikuma 185.panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu, tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums atceļams arī daļā par /pers. F/ spriedumā piespriesto galīgo sodu saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo daļu.

Tiesas kolēģija ņem vērā, ka /pers. F/ izdarījis mazāk smagu noziegumu un trīs kriminālpārkāpumus reālā kopībā un noziedzīgie nodarījumi ir vērsti pret dažādiem objektiem. Tādējādi saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo daļu pēc noziedzīgo nodarījumu kopības, ņemot vērā Krimināllikuma 50.panta otrās daļas nosacījumus par sodu saskaitīšanu, ja visi noziedzīgie nodarījumi ir kriminālpārkāpumi vai mazāk smagi noziegumi, galīgais sods apsūdzētajam /pers. F/ nosakāms, daļēji saskaitot piespriestos, un naudas sods nosakāms astoņu minimālo mēnešalgu apmērā jeb 3040 EUR. Šāds sodu saskatīšanas princips ir labvēlīgāks par pilnīgu sodu saskaitīšanu un tas atbilst Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta un Krimināllietu tiesu palātas tiesnešu kopsapulces 2008.gada 1.jūlija lēmuma 31.punktā ietvertajai rekomendācijai par piespriesto sodu daļēju saskaitīšanu vispārējos gadījumos, nosakot apsūdzētajiem sodu par vairākiem noziedzīgiem nodarījumiem.

Tiesas kolēģija nekonstatē īpašus apstākļus, kas būtu par pamatu galīgo sodu noteikt, piemērojot apsūdzētajam citu likumā paredzēto sodu saskaitīšanas principu.

Pārējā daļā pirmās instances tiesas spriedums atstājams negrozīts, jo jautājumi, kas tiesai bija izlemjami par drošības līdzekli, kaitējuma

kompensāciju un lietiskajiem pierādījumiem, ir pareizi izspriesti.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 563. un 568.pantu Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija

n o s p r i e d a

Rīgas rajona tiesas 2017.gada 2.jūnija spriedumu atcelt daļā par /pers. F/ notiesāšanu Krimināllikuma 185.panta pirmajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un daļā par galīgā soda noteikšanu viņam.

/pers. F/ atzīt par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 185.panta pirmajā daļā un sodīt ar naudas sodu 4 (četru) minimālo mēnešalgu apmērā jeb 1520 EUR (viens tūkstotis pieci simti divdesmit *euro*).

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo daļu, pēc noziedzīgo nodarījumu kopības, daļēji saskaitot sodus, /pers. F/ galīgo sodu noteikt ? naudas sods 8 (astoņas) minimālās mēnešalgas jeb 3040 EUR (trīs tūkstoši četrdesmit *euro*).

Pārējā daļā pirmās instances tiesas spriedumu atstāt negrozītu.

Nolēmumu var pārsūdzēt 10 dienu laikā no tā pieejamības dienas kasācijas kārtībā Augstākās tiesas Krimināllietu departamentā Krimināprocesa likuma 574. un 575.pantā paredzētajos gadījumos, iesniedzot sūdzību vai protestu Rīgas apgabaltiesā.

Pilns nolēmums pieejams 2019.gada 15.februārī.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese I.L.Zemīte

Tiesnese B.Būmeistere

Tiesnesis A.Uminskis